FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 28 oktober 1999 *

1. Denna begäran om förhandsavgörande gäller rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter [1] (nedan kallat direktiv 87/102 eller direktivet). [2]

Landgericht Potsdam (Tyskland) önskar få klarhet i om detta direktiv är tillämpligt på en borgensförbindelse som en "konsument" har ingått för att garantera återbetalningen av en kredit som lämnats av ett företag till en tredje man.

I — Tillämpliga bestämmelser

Direktiv 87/102

2. Direktiv 87/102 ger konsumenterna i medlemsstaterna ett visst minimiskydd inom konsumentkreditområdet.

3. I artikel 1 i direktivet föreskrivs följande:

"1. Detta direktiv gäller kreditavtal.

2. I detta direktiv avses med:

a) Konsument: en fysisk person som, i de transaktioner som täcks av detta direktiv, uppträder med avsikter som kan anses ligga utanför hans näringsverksamhet eller yrkesområde.

b) Kreditgivare: en fysisk eller juridisk person, eller en grupp personer, som lämnar kredit inom sin näringsverksamhet, sin affärsverksamhet eller sitt yrke.

c) Kreditavtal: ett avtal genom vilket en kreditgivare lämnar eller lovar lämna en konsument en kredit i form av

* Originalspråk: franska.

1 — EGT L 42, 1987, s. 48; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 202.

2 — Direktiv 87/102 har ändrats vid två tillfällen genom rådets direktiv 90/88/EEG av den 22 februari 1990 (EGT L 61, s. 14; svensk specialutgåva, område 15, volym 9, s. 174) och genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 (EGT L 101, s. 17). Om inget annat anges kommer jag att använda termerna direktiv 87/102 eller direktivet som benämning på direktiv 87/102 i dess ändrade lydelse genom de två ovannämnda rättsakterna.

betalningsanstånd, ett penninglån eller någon annan liknande ekonomisk uppgörelse.

...

d) Konsumentens sammanlagda kreditkostnad: samtliga kostnader för krediten, inklusive ränta och andra avgifter som har direkt samband med kreditavtalet

e) Effektiv ränta: konsumentens sammanlagda kreditkostnad, uttryckt i procent per år av den beviljade krediten och beräknad enligt [direktivets bestämmelser]."

4. I artikel 2 i direktiv 87/102 anges följande:

"1. Detta direktiv skall inte gälla för

...

b) hyresavtal, utom när dessa föreskriver att äganderätten slutligen skall övergå till den som hyr,

...

f) kreditavtal som gäller summor mindre än 200 ecu eller mer än 20 000 ecu,

..."

5. I artikel 4 i direktiv 87/102 föreskrivs följande:

" 1. Kreditavtal skall ingås skriftligt. Konsumenten skall få en kopia av det skriftliga avtalet.

2. Det skriftliga avtalet skall innehålla:

a) Uppgift om den effektiva räntan.

b) Uppgift om de villkor enligt vilka den effektiva räntan får ändras.

...

c) Uppgift om storleken och antalet samt om frekvensen eller datum för betalningar som konsumenten måste göra för att betala tillbaka krediten liksom uppgift om betalning av ränta och andra uppgifter. Även det sammanlagda beloppet för dessa delbetalningar bör om möjligt anges.

d) Uppgift om [kostnader hänförliga till krediten] som inte innefattades i beräkningen av den effektiva räntan men som måste betalas av konsumenten under givna förutsättningar...

3. Det skriftliga avtalet skall vidare innehålla kontraktets övriga grundläggande avtalsvillkor.

Som exempel innehåller bilagan till detta direktiv en förteckning över villkor som medlemsstaterna får kräva skall ingå i det skriftliga avtalet på grund av deras väsentliga karaktär."

6. Enligt bilagan till direktiv 87/102 innehåller förteckningen "kontraktets övriga grundläggande avtalsvillkor" följande krav för:

"1. [k]reditavtal för att finansiera leverans av vissa speciella varor eller tjänster:

i) en beskrivning av de varor eller tjänster som omfattas av avtalet,

ii) kontantpriset och det pris som skall betalas enligt avtalet,

iii) storleken av eventuell kontantinsats, antalet delbetalningar och deras storlek samt deras förfallodatum,

iv) uppgift om att konsumenten enligt artikel 8 [i direktivet] skall ha rätt till nedsättning [på krediten] om han betalar tillbaka tidigare än avtalat,

v) vem som äger varorna (om äganderätten inte omedelbart övergår till konsumenten) och på vilka villkor konsumenten blir ägare till dem,

vi) beskrivning av eventuell begärd säkerhet,

vii) eventuell ångerperiod,

viii) uppgift om eventuella erforderliga försäkringar och, om valet av försäkringsbolag inte har överlämnats till konsumenten, uppgift om kostnaden [för dessa].

ix) konsumentens skyldighet att spara ett visst penningbelopp som måste placeras på ett särskilt konto.

..."

7. I artikel 15 i direktiv 87/102 anges följande:

"Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att behålla eller anta strängare bestämmelser för att skydda konsumenterna i överensstämmelse med deras förpliktelser enligt fördraget."

Nationella bestämmelser

8. Förbundsrepubliken Tyskland genomförde direktivet i inhemsk rätt genom Verbraucherkreditgesetz av den 17 december 1990[3] (konsumentkreditlagen, nedan kallad VerbrKrG).

9. I 1 § VerbrKrG anges att denna lag gäller kreditavtal som ingås "... mellan en person som beviljar en kredit inom ramen för sin yrkesverksamhet (kreditgivaren)... och en fysisk person, under förutsättning att krediten... inte är avsedd för yrkesverksamhet som den sistnämnda redan utövar (konsumenten)".[4]

Den tyska lagstiftningen skyddar således, förutom fysiska personer som upptar en kredit för privata syften, fysiska personer som upptar kredit för att finansiera en framtida yrkesverksamhet. Lagstiftningen utesluter däremot från sitt tillämpningsområde fysiska personer som upptar en kredit för att finansiera en redan befintlig yrkesverksamhet.

3 — *BGBl.* I, s. 2840.

4 — I 1 § andra stycket VerbrKrG definieras ett "kreditavtal" som "... ett avtal genom vilket en kreditgivare lämnar eller lovar lämna en konsument, mot vederlag, en kredit i form av ett penninglån, betalningsanstånd eller någon annan liknande ekonomisk hjälp".

10. I 7 § VerbrKrG ges konsumenten en rätt att frånträda kreditavtalet inom en viss tidsfrist. [5] Denna frist har fastställts till en vecka räknat från den dag då konsumenten vederbörligen underrättades om sin rätt till frånträdelse. För det fall konsumenten inte fått en sådan underrättelse kan denne utöva sin rätt till frånträdelse under hela avtalstiden, dock senast inom en tidsfrist på ett år räknat från den dag han ingick kreditavtalet.

II — Bakgrunden till tvisten och förfarandet vid den nationella domstolen

11. Den 8 december 1993 lämnade företaget Berliner Kindl Brauerei AG (nedan kallat bryggeriet) ett penninglån om 32 000 DEM och ett hyreskontrakt till ett värde av 58 523 DEM till Ulrich Diesterbeck (även kallad huvudgäldenären). Anledningen till att dessa avtal slöts var att finansiera huvudgäldenärens grundande av en restaurang.

12. Genom en skriftlig förklaring den 20 december 1993 åtog sig Andreas Siepert att gå i borgen för Ulrich Diesterbecks skyldigheter gentemot bryggeriet med ett belopp om 90 000 DEM. Det framgår att denna förklaring gjordes utanför Andreas Sieperts yrkesverksamhet. [6] Denne underrättades för övrigt inte om rätten att frånträda borgensåtagandet. [7]

13. I juni 1994 tog Andreas Siepert tillbaka sin förklaring. Vid ett samtal med en företrädare för bryggeriet uppgav han att han inte längre ville gå i borgen för Ulrich Diesterbeck och att han därför återkallade borgensförbindelsen. [8]

5 — I 7 § i VerbrKrG föreskrivs följande:
"1) Den rättshandling genom vilken konsumenten ingår ett kreditavtal får rättsverkan först om konsumenten inte skriftligen har frånträtt detta inom en vecka.
2) Ett meddelande om frånträdelse inom denna tid är tillräckligt för att iaktta tidsfristen. Denna frist börjar löpa först från den tidpunkt då konsumenten erhåller en tydlig skriftlig underrättelse om bestämmelsen i punkt 1, det vill säga dennas rätt att frånträda kreditavtalet. Denna underrättelse skall ha underskrivits av konsumenten och innehålla namnet och adressen på den person till vilken frånträdelsen skall skickas. Om konsumenten inte har underrättats om innehållet i punkt 2 upphör rätten till att frånträda kreditavtalet först när de två parterna slutligen har fullgjort sina förpliktelser, dock senast ett år efter det att konsumenten ingick kreditavtalet."

6 — Punkt I.1 i begäran om förhandsavgörande.

7 — Punkt I.2 i begäran om förhandsavgörande.

8 — I sitt skriftliga yttrande (punkterna 1 och 2) bestred bryggeriet formellt denna sakomständighet. Det gjorde gällande att Andreas Siepert inte hade gjort en muntlig återkallelse av borgensförklaringen. Det skall i detta sammanhang erinras om att ett förfarande enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) bygger på en tydlig åtskillnad mellan de nationella domstolarnas och EG-domstolens olika funktioner och att det är den nationella domstolen ensam som är behörig att bedöma de faktiska omständigheterna i målet (se särskilt domstolens dom av den 19 december 1968 i mål 13/68, Salgoil (REG 1968, s. 661, 672; svensk specialutgåva, volym I, s. 367), av den 16 mars 1978 i mål 104/77, Oehlschläger (REG 1978, s. 791), punkt 4, och av den 16 juli 1998 i mål C-235/95, Dumon och Froment (REG 1998, s. I-4531), punkt 25, samt av den 5 oktober 1999 i de förenade målen C-175/98 och C-177/98, Lirussi och Bizzaro (REG 1999, s. I-6881), punkt 37. Domstolen är ensam behörig att meddela förhandsavgöranden angående tolkningen eller giltigheten av en gemenskapsrättslig rättsakt i förhållande till de sakomständigheter som den nationella domstolen framlagt inför den (se särskilt domstolens dom i det ovannämnda målet Oehlschläger, punkt 4, dom av den 2 juni 1994 i mål C-30/93, AC-ATEL Electronics VertriebsGmbH (REG 1994, s. I-2305), punkt 16, av den 20 mars 1997 i mål C-352/95, Phytheron International (REG 1997, s. I-1729), punkt 11). I begäran om förhandsavgörande (punkt I.2) har Landgericht Potsdam emellertid angett att "[v]id ett samtal i slutet av juni 1994 meddelade motparten [Andreas Siepert] en av sökandens [bryggeriet] anställda att han över huvud taget inte ville ha något borgensansvar och att han återkallade sin förklaring att ingå borgen". Den hänskjutande domstolen har vidare underkänt ett av bryggeriets argument, att Andreas Sieperts muntliga återkallelse av borgensförklaringen inte är giltig enligt nationell rätt (punkt III.1 i begäran om förhandsavgörande). Jag kan inte — lika litet som domstolen — ifrågasätta dess uppgifter om sakomständigheterna, då ett ifrågasättande skulle innebära ett inkräktande på de nationella domstolarnas befogenheter, vars uppgift är att känna till målet i fråga.

14. Eftersom Ulrich Diesterbeck inte uppfyllde sina skyldigheter bestämde sig bryggeriet för att säga upp kreditavtalet och att kräva återbetalning av detta genom att väcka talan vid domstol. Bryggeriet utverkade även en dom enligt vilken huvudgäldenären förpliktades betala 28 952,43 DEM till bryggeriet.

15. Bryggeriet begärde vidare att Andreas Siepert skulle förpliktas betala den tvistiga summan i enlighet med borgensavtalet.

16. Den 8 december 1997 meddelade Landgericht Potsdam en tredskodom enligt vilken Andreas Siepert förpliktades betala den ovannämnda summan.

17. Andreas Siepert överklagade sedermera denna dom. Han gjorde gällande att han hade återkallat borgensavtalet på ett riktigt sätt inom den ettåriga tidsfrist som föreskrivs i 7 § VerbrKrG.

18. I begäran om förhandsavgörande konstaterar Landgericht Potsdam att det kreditavtal som ingåtts mellan bryggeriet och huvudgäldenären omfattas av tillämpningsområdet för VerbrKrG. Den hänskjutande domstolen önskar däremot få klarhet i om bestämmelserna i den tyska lagstiftningen är tillämpliga på det borgensavtal som Andreas Siepert har ingått.

III — Tolkningsfrågan

19. Eftersom den för att kunna bedöma denna fråga ansåg det vara nödvändigt att fastställa tillämpningsområdet för direktiv 87/102, beslutade Landgericht Potsdam att vilandeförklara målet och att ställa följande fråga till domstolen:

"Omfattas en borgensförbindelse som ingås av en fysisk person som handlar utanför sin yrkesverksamhet av tillämpningsområdet för rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 42, 1987, s. 48), om han går i borgen för en skuld som huvudgäldenären *inte* har ådragit sig inom ramen för en yrkesverksamhet som denne redan utövar?"

IV — Domstolens behörighet

20. Vid den muntliga förhandlingen bestred bryggeriet att tolkningsfrågan skulle upptas till sakprövning.

21. Bryggeriet har gjort gällande att oavsett svaret på den ställda frågan är direktiv 87/102 inte tillämpligt på tvisten vid den nationella domstolen.

För det första definieras i direktivet begreppet konsument som en fysisk person som uppträder med avsikter som ligger utanför hans yrkesverksamhet. Direktivet är således inte tillämpligt på en enskild som, vilket är fallet i detta mål, har upptagit en kredit för att finansiera grundandet av en näringsverksamhet. Det är endast den tyska lagstiftningen som skyddar denna grupp av konsumenter.

För det andra är direktivet inte tillämpligt på kreditavtal som rör belopp som överstiger 20 000 ecu. Den kredit som huvudgäldenären har upptagit överstiger emellertid detta belopp, eftersom den avser ett belopp om totalt 90 523 DEM, vilket utgör 46 903 ecu. [9] De tvistiga avtalen omfattas i denna fråga inte desto mindre av tillämpningsområdet för VerbrKrG. I den tyska lagstiftningen har nämligen beträffande krediter som upptas för att starta en yrkesverksamhet fastställts ett högsta belopp om 100 000 DM, vilket alltså är högre än det belopp som anges i direktivet.

För det tredje ger inte direktivet konsumenten en rätt att frånträda kreditavtalet. Även om det antas att det skydd som föreskrivs i direktivet omfattar borgensmannen, kan Andreas Siepert inte i vilket fall som helst stödja sig på gemenskapsrätten i syfte att undandra sig rättsverkningarna av sin borgensförklaring. Det är endast 7 § VerbrKrG som ger denna möjlighet till honom.

Sammanfattningsvis är direktivet inte tillämpligt på tvisten vid den nationella domstolen, utan tvisten omfattas uteslutande av bestämmelserna i VerbrKr.

22. Av bryggeriets argumentation framkommer *a priori* ett liknande problem som det som ligger till grund för den rättspraxis som är känd under namnet Dzodzi. [10] Bryggeriet har i huvudsak ställt frågan för att få klarhet i om domstolen enligt artikel 177 i fördraget är behörig att tolka direktiv 87/102, trots att tvisten vid den nationella domstolen inte omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv.

23. Enligt den rättspraxis som kommit till uttryck i målet Dzodzi har "domstolen... vid ett flertal tillfällen [...] förklarat sig vara behörig att meddela förhandsavgörande beträffande gemenskapsrättsliga bestäm-

9 — Vid tidpunkten när avtalet ingicks mellan bryggeriet och huvudgäldenären, den 8 december 1993, utgjorde växelkursen mellan ecu och DEM 1 ecu för 1,93002 DEM.

10 — För denna rättspraxis, som inleddes år 1985, se domstolens dom av den 26 september 1985 i mål 166/84, Thomasdünger (REG 1985, s. 3001), av den 18 oktober 1990 i de förenade målen C-297/88 och C-197/89, Dzodzi (REG 1990, s. I-3763; svensk specialutgåva, volym 10, s. 531), av den 8 november 1990 i mål C-231/89, Gmurzynska-Bscher (REG 1990, s. I-4003), av den 24 januari 1991 i mål C-384/89, Tomatis och Fulchiron (REG 1991, s. I-127), av den 25 juni 1992 i mål C-88/91, Federconsorzi (REG 1992, s. I-4035), av den 12 november 1992 i mål C-73/89, Fournier (REG 1992, I-5621), av den 28 mars 1995 i mål C-346/93, Kleinwort Benson (REG 1995, s. I-615), av den 17 juli 1997 i mål C-28/95, Leur-Bloem (REG 1997, s. I-4161), av den 17 juli 1997 i mål C-130/95, Giloy (REG 1997, s. I-4291), och av den 3 december 1998 i mål C-247/97, Schoonbroodt (REG 1998, s. I-8095).

melser i fall då omständigheterna i målet vid den nationella domstolen inte omfattades av gemenskapsrättens tillämpningsområde, men då dessa bestämmelser har blivit tillämpliga genom nationell rätt...". [11]

Domstolen har även slagit fast följande: "Domstolen är med stöd av artikel 177 behörig att tolka gemenskapsrätten när situationen i fråga inte direkt regleras av denna rätt, men då den nationelle lagstiftaren vid införlivandet av direktivets bestämmelser med den nationella rätten har beslutat att rent interna situationer skall behandlas på samma sätt som de situationer som regleras i direktivet, varför han har anpassat den interna lagstiftningen till gemenskapsrätten." [12]

24. Denna rättspraxis framstår emellertid inte som relevant i detta mål. [13]

25. Den rättspraxis som kommit till uttryck genom domen i målet Dzodzi [14] visar nämligen det fall när myndigheterna i en medlemsstat, *på eget initiativ* och *ensidigt*, har utvidgat tillämpningsområdet för gemenskapsrätten till att omfatta situationer som *denna inte har haft som syfte att reglera*.

I domen i målet Gmurzynska-Bscher [15] hänvisade den tyska lagstiftaren till gemenskapens tullnomenklatur — vilken skall tillämpas på import från tredje land — för att bestämma nivån på den nationella skatt som skall tillämpas på import av varor från en annan medlemsstat.

I målet Dzodzi [16] hade den belgiska lagstiftningen utvidgat rätten till vissa gemenskapsrättigheter — särskilt rätten till uppehållstillstånd — till att omfatta en utländsk make eller maka till en belgisk medborgare även i fall när denna inte har utövat sin rätt till fri rörlighet inom gemenskapen.

Enligt domen i målet Leur-Bloem [17] har den nederländska lagstiftaren utvidgat det

11 — Domen i det ovannämnda målet Schoonbroodt, punkt 14.

12 — Domen i det ovannämnda målet Leur-Bloem, punkt 1 i domslutet.

13 — Den rättspraxis som kom till uttryck i domen i målet Dzodzi gav upphov till en livlig debatt. För generaladvokaternas åsikter, se generaladvokaten Mancinis förslag till avgörande i det ovannämnda målet Thomasdünger, generaladvokaten Darmons förslag till avgörande i de ovannämnda målen Dzodzi och Gmurzynska-Bscher, generaladvokaten Tesauros förslag till avgörande i det ovannämnda målet Kleinwort Benson och generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i de ovannämnda målen Leur-Bloem och Giloy. För debatten i doktrinen, se särskilt Rodière P., Sur les effets directifs du droit (social) communautaire i *Revue trimestrielle de droit européen*, 1991, s. 565—586, Martin D., Du bon usage de l'article 177 du Traité de Rome i *Revue de jurisprudence de Liège, Mons et Bruxelles*, 1991, s. 189—191, Simon D., kommentar till domarna i de ovannämnda målen Dzodzi och Gmurzynska-Bscher i *Journal du droit international*, 1991, s. 455—457, och Bravo-Ferrer Delgado M. och La Casta Muñoa N., kommentar till domarna i de ovannämnda målen Dzodzi och Gmurzynska-Bscher i *Common Market Law Review*, 1992, s. 152—159.

14 — Med undantag för domarna i de ovannämnda målen Federconsorzi och Fournier, vilka bör ges en särskild plats i domstolens rättspraxis (se i detta avseende generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i de ovannämnda målen Fournier, punkterna 17—20, och Leur-Bloem och Giloy, punkt 77).

15 — Nämnd ovan.

16 — Nämnd ovan.

17 — Nämnd ovan.

beskattningssystem som anges i rådets direktiv 90/434/EEG [18] för fusion, fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater — till att omfatta "inhemska" fusioner mellan nederländska företag.

26. De faktiska förhållandena i förevarande mål skiljer sig emellertid väsentligt från dessa mål.

I direktiv 87/102 anges nämligen att en minsta samordning skall ske. Direktivet ger uttryckligen medlemsstaterna möjlighet att behålla eller anta strängare bestämmelser till skydd för konsumenterna.

De tyska myndigheterna har således, genom att utvidga tillämpningsområdet för direktivet till att omfatta personer och situationer som inte uttryckligen åsyftas i detta, inte handlat ensidigt och på eget initiativ utan med stöd av själva direktivet och i fullständig överensstämmelse med gemenskapslagstiftarens vilja. Den "utvidgning" av tillämpningsområdet för direktivet som de tyska myndigheterna har gjort är alltså grundad på gemenskapsrätten.

Denna utvidgning har dessutom helt klart gjorts inom gränserna för det område som direktivet syftar till att reglera, nämligen konsumentkrediter. [19]

27. Under sådana förhållanden anser jag att de kreditavtal som ingåtts mellan parterna i målet vid den nationella domstolen omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 87/102 och särskilt av artikel 15 i detta, vilken artikel tillåter ett omfattande konsumentskydd.

28. Jag föreslår således att domstolen skall fastslå att den är behörig att avgöra den aktuella begäran om förhandsavgörande.

V — Svar på den ställda tolkningsfrågan

29. Den nationella domstolen har ställt frågan för att få klarhet i om direktivet är tillämpligt på en borgensförbindelse som ingåtts mellan en fysisk person för att garantera återbetalningen av en kredit som lämnats av ett företag till en tredje man.

18 — Rådets direktiv av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för fusion, fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater (EGT L 225, s. 1, svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 20).

19 — Se i detta avseende det resonemang som generaladvokaten Jacobs har utvecklat i sina förslag till avgörande i de ovannämnda målen Leur-Bloem och Giloy, punkt 80.

30. Frågeställningen synes inte vara helt ny hos domstolen. I domen i målet Dietzinger [20] förelåg nämligen en liknande förfrågan rörande direktiv 85/577/EEG för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås "utanför fasta affärslokaler" [21]. Domstolen ansåg att en borgensförbindelse som ingåtts av en konsument utanför en finansiell institutions verksamhet omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 85/577, när borgensförbindelsen har ingåtts till säkerhet för en skuld som är grundad på ett avtal som även det omfattas av detta direktiv. [22]

31. Domstolen har således att bedöma om direktiv 87/102 skall tolkas på samma sätt som direktiv 85/577.

32. För att kunna besvara denna fråga måste en undersökning göras, enligt de tolkningsmetoder som domstolen har fastslagit [23], av ordalydelsen av direktiv 87/102, av systematiken i detta samt av målsättningarna med direktivet.

20 — Domstolens dom av den 17 mars 1998 i mål C-45/96 (REG 1998, s. I-1199).

21 — Rådets direktiv av den 20 december 1985 för att skydda konsumenten i de fall då avtal ingås utanför fasta affärslokaler (EGT L 372, s. 31, svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 83).

22 — Domen i målet Dietzinger, punkterna 17—22.

23 — För EG-domstolens tolkningsmetoder, se särskilt Mertens de Wilmars, J., Réflexions sur les méthodes d'interprétation de la Cour de justice des Communautés européennes, *Cahiers de droit européen*, 1986, s. 5—20, Fennelly, N., Legal interpretation at the European Court of Justice, *Fordham international law journal*, 1997, s. 656—679 och Murray, J., Observations on the Interpretative Process of the Court of Justice, *Community law in practice. Including facets of consumer protection law*, 1997, s. 41—61.

Ordalydelsen av direktiv 87/102

33. I direktiv 87/102 definieras uttryckligen direktivets tillämpningsområde.

34. Enligt artikel 1 i direktivet gäller detta "kreditavtal", det vill säga avtal genom vilka "en kreditgivare lämnar eller lovar att lämna en konsument en kredit i form av betalningsanstånd, ett penningslån eller någon annan liknande ekonomisk uppgörelse".

35. Den ovan angivna definitionen av begreppet kreditavtal omfattar emellertid inte borgen.

36. Borgen utgör nämligen en personlig säkerhet. Det rör sig närmare bestämt om ett avtal genom vilket en person åtar sig ansvar gentemot en borgenär att fullgöra huvudgäldenärens förpliktelse för det fall denne inte själv gör det. [24] Borgen utgör således varken ett "penninglån", ett "betalningsanstånd" eller "någon annan liknande ekonomisk uppgörelse" i den mening som avses i direktivet.

24 — Se Cornu, G., *Vocabulaire juridique*, Presses universitaires de France, Paris, 1987, s. 125.

37. Eftersom borgensåtagandet inte ger upphov till någon motprestation från borgenärens eller huvudgäldenärens sida utgör borgen vidare även ett ensidigt förpliktande avtal.

38. Det är riktigt att domstolen i domen i målet Dietzinger fastslog att denna ensidiga karaktär inte innebär att borgen är utesluten från tillämpningsområdet för direktiv 85/577. Domstolen klargjorde att "ingenting [finns] i direktivets ordalydelse som tyder på att det är nödvändigt att *den person som ingått avtalet* om tillhandahållande av varor eller tjänster är *samma person* som erhåller dem" [25].

39. Direktiv 87/102 innehåller emellertid flera bestämmelser som visar att dess tillämpningsområde endast är begränsat till avtal som avser ömsesidiga förpliktelser.

Redan definitionen av ett "kreditavtal", enligt vilken "en kreditgivare lämnar eller lovar lämna en konsument en kredit", visar att de avtalsförhållanden som regleras av direktivet är ömsesidiga rättsliga relationer.

Dessutom anger artikel 1.2 d) i direktivet att det i "[k]onsumentens sammanlagda kreditkostnad" inbegrips "samtliga kostnader för krediten... *som har direkt samband med kreditavtalet*". [26]

I artikel 4.2 c i direktivet föreskrivs vidare att "kreditavtalet skall innehålla... [u]ppgift om storleken och antalet samt om frekvensen... för betalningar *som konsumenten måste göra för att betala tillbaka krediten liksom uppgift om betalning av ränta*". [27]

Ett annat exempel finns i artikel 8 i direktivet, i vilken anges att "[k]onsumenten skall ha rätt att betala sin skuld *enligt ett kreditavtal innan den överenskomna avtalstiden löpt ut*" [28].

40. Det framgår av ordalydelsen av dessa bestämmelser att de avtal som regleras i direktiv 87/102 kännetecknas av att det föreligger ömsesidiga förpliktelser mellan de berörda parterna. Den rättspraxis som kommit till uttryck i målet Dietzinger anser jag således inte vara tillämplig i detta mål.

41. De ovannämnda bestämmelserna gör det även möjligt att närmare precisera

25 — Punkt 19 (min kursivering). Generaladvokaten Jacobs angav dock i sitt förslag till avgörande i målet Dietzinger att "[m]ot bakgrund av hela artikel 1 [i direktiv 85/577] är det uppenbart att de avtal som omfattas är avtal där en näringsidkare tillhandahåller en konsument varor eller tjänster" (punkt 19).

26 — Min kursivering.

27 — Min kursivering.

28 — Min kursivering.

begreppet "konsument" i artikel 1 i direktivet.

I direktiv 87/102 synes det ha antagits en mycket vidsträckt definition av begreppet "konsument". Denna definition omfattar "en fysisk person som... uppträder med avsikter som kan anses ligga utanför hans näringsverksamhet eller yrkesområde". *A priori* skulle således en fysisk person, som går i borgen för en tredje mans förpliktelser utanför ramen för sin yrkesverksamhet, kunna utgöra en "konsument" i den mening som avses i direktivet.

De ovannämnda bestämmelserna [29] inskränker emellertid betydligt räckvidden för denna definition. Bestämmelsernas ordalydelse anger mycket tydligt att inom ramen för direktivet är konsumenten huvudgäldenären. Varje gång som gemenskapslagstiftaren använder begreppet "konsument" ges konsumenten rättigheter eller skyldigheter som uttryckligen är sådana som skall tillkomma just *förmånstagaren* eller *mottagaren* av krediten. Lagstiftaren har således ansett att det med begreppet "konsument", i den mening som avses i direktivet, skall förstås den som upptar krediten.

Förarbetena till direktivet bekräftar denna tolkning. I förslaget till direktiv har nämligen kommissionen framhållit att ett kreditavtal skall definieras som "ett avtal enligt vilket en långivare ger en konsument en kredit... *och enligt vilket konsumenten skall betala tillbaka krediten*, i vilken ingår räntor och övriga avgifter...". [30]

42. Då borgensmannen inte är en av parterna i kreditavtalet, kan han inte anses som en "konsument" i den mening som avses i direktiv 87/102.

43. Det skall alltså konstateras att direktiv 87/102 vid en ordagrann tolkning inte omfattar borgensförbindelser.

Systematiken i direktiv 87/102

44. Den franska regeringen [31] och kommissionen [32] har i sina skriftliga yttranden påpekat att borgen inte uttryckligen har undantagits från tillämpningsområdet för direktiv 87/102. Borgen anges i synnerhet inte i artikel 2 i direktivet, vilken räknar upp de olika avtal och situationer när

29 — Nämligen artiklarna 1.2 a och d, 4.2 c och 8 i direktiv 87/102.

30 — Artikel 1.2 c i förslaget till ändring av rådets direktiv om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT 1984, C 183, s. 4, min kursivering).

31 — Punkt 4.1 i yttrandet.

32 — Punkt 6 i yttrandet.

direktivet inte är tillämpligt. Kommissionen har dragit slutsatsen härav att gemenskapslagstiftaren inte hade intagit någon särskild ståndpunkt — varken för eller emot — beträffande borgen.

45. Jag har svårt att ansluta mig till kommissionens uppfattning på denna punkt.

46. Direktiv 87/102 innehåller nämligen flera hänvisningar till personliga och sakrättsliga säkerheter.

I artikel 2.3 föreskrivs till exempel att "[vissa] bestämmelser... [i direktivet] inte skall gälla kreditavtal eller avtal som utlovar kredit mot *säkerhet* i fast egendom..." [33].

I bilagan till direktivet anges vidare bland kontraktets övriga grundläggande avtalsvillkor som medlemsstaterna får kräva skall ingå i det skriftliga avtalet, "eventuell begärd *säkerhet*" till konsumenten. [34]

47. Även de förslag till direktiv som kommissionen framlade för rådet innehöll sådana hänvisningar.

I sitt första förslag hade kommissionen till exempel angett att kreditavtalet "skall innehålla de viktigaste villkor som överenskommits och särskilt... närmare angivelser om begärda *säkerheter*". [35]

På ett liknande sätt föreskrevs i det ändrade förslaget till direktivet att "[d]en skrivna handlingen skall åtminstone innehålla... en uppgift om begärda *säkerheter*". [36]

48. Dessa hänvisningar visar sammantaget att gemenskapslagstiftaren vid utarbetandet av direktivet tänkte på att det fanns sakrättsliga och personliga säkerheter. Han var i synnerhet medveten om att beviljandet av en kredit ofta är underordnat villkoret att konsumenten på ett eller annat sätt lämnar säkerhet för att skulden betalas tillbaka. Under sådana förhållanden vittnar den omständigheten att direktivet inte

33 — Min kursivering.

34 — Punkterna 1 vi och 4 ii (min kursivering).

35 — Artikel 6.2 a punkt 7, i förslaget till rådets direktiv om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT 1979, C 80, s. 4, min kursivering).

36 — Artikel 6.2 a, punkt 7, i förslaget till ändring av ovannämnda direktiv (min kursivering).

innehåller någon bestämmelse som närmare anger den rättsliga ställningen eller behandlingen avseende de "begärda garantierna" om gemenskapslagstiftarens vilja att hålla säkerheterna utanför tillämpningsområdet för direktivet.

49. Dessutom intog flera gemenskapsinstitutioner en ståndpunkt som ännu tydligare visar lagstiftarens avsikt.

Kommissionen framlade nämligen under år 1995 och år 1997 två rapporter inför rådet om tillämpningen av direktiv 87/102 och om hur medlemsstaterna hade införlivat direktivet med inhemsk rätt. [37]

I dessa två rapporter konstaterade kommissionen att "[t]rots att *direktiv 87/102 inte behandlar borgen* har bestämmelser [om borgen] antagits i flera medlemsstater. Kommissionen föreslog att vissa av de informationsförpliktelser som föreskrivs i direktivet skall utvidgas till att omfatta borgen". [38]

Europaparlamentet uttalade sig å sin sida över kommissionens första rapport i ett beslut av den 11 mars 1997. Det har därvid "påpekat att de faktiska skillnaderna i förhållande till långivaren skulle beaktas vid en *utvidgning* av vissa skyldigheter som avses i direktiv 87/102 *till personer som garanterar att en skuld återbetalas och till borgensmän*". [39]

50. Bryggeriet har med rätta påpekat att kommissionen och parlamentet i de ovannämnda handlingarna undersökte frågan huruvida bestämmelserna i direktivet *de lege ferenda* skulle utvidgas till att omfatta personliga säkerheter. Av detta följer att borgen *de lege lata* inte omfattas av tillämpningsområdet för direktivet.

51. Vad gäller de övriga bestämmelserna i direktiv 87/102 föreslår jag att deras roll undersöks mot bakgrund av de mål som de avser att uppnå.

37 — Kommissionens rapport av den 11 maj 1995 om tillämpningen av direktiv 87/102 (COM(95) 117 slutlig) och kommissionens rapport av den 24 september 1997 om tillämpningen av direktiv 87/102 — COM(95) 117 slutlig av den 11 maj 1995. Kortfattad redogörelse av invändningar och kommentarer (COM(97) 465 slutlig).

38 — Den ovannämnda rapporten av den 11 maj 1995, punkt 345 (min kursivering). I den ovannämnda rapporten av den 24 september 1997 har kommissionen förklarat att "[e]ftersom *borgensmannen* ofta åtnjuter ett mindre omfattande rättsligt skydd än långivaren... och eftersom den förstnämnde *inte omfattas av direktiv 87/102*, har flera medlemsstater infört olika typer av skydd för borgensmän. I rapporten föreslås att vissa av de informationsskyldigheter som föreskrivs i direktivet utvidgas till att omfatta borgensmän" (punkt 80, min kursivering).

39 — Europaparlamentets resolution av den 11 mars 1997 beträffande kommissionens rapport om tillämpningen av direktiv 87/102 (COM(95)0117 — C4-0185/95) (EGT C 115, s. 27, punkt 16, min kursivering).

Målen med direktiv 87/102

52. Direktiv 87/102 syftar till att uppnå ett allmänt mål om konsumentskydd.[40] I ingressen till direktivet anges följande:

"Europeiska gemenskapens olika konsumentpolitiska program föreskriver bl. a. att konsumenten skall skyddas mot oskäliga kreditvillkor och att en harmonisering av de allmänna villkoren för konsumentkredit skall prioriteras (sjätte övervägandet).

Skillnader i lagstiftning och praxis leder till att konsumentskyddet på konsumentkreditområdet i de olika medlemsstaterna inte blir enhetligt (sjunde övervägandet)."

53. Direktiv 87/102 syftar närmare bestämt till att ge konsumenten erforderlig information om kostnaden och kreditvillkoren.[41] I direktivets nionde övervägande anges nämligen följande:

"Konsumenten bör få god information om villkor och kostnader för krediten samt om sina skyldigheter. Denna information bör bl. a. innehålla uppgift om den effektiva räntan för krediten eller, om detta inte är möjligt, den sammanlagda kreditkostnaden för konsumenten. I avvaktan på att gemenskapen fattar beslut om en eller flera metoder som skall användas för beräkning av den effektiva räntan, bör medlemsstaterna kunna behålla nuvarande metoder eller praxis för uträkning av denna ränta. Om sådana metoder saknas, bör bestämmelser införas om hur konsumenten skall få information om den sammanlagda kreditkostnaden." [42]

54. Flertalet av bestämmelserna i direktivet syftar således till att ge konsumenten kännedom om den exakta kreditkostnaden och de kostnader som är förenade med denna.

I artikel 3 i direktivet föreskrivs att alla annonser eller andra erbjudanden om kredit som finns uppsatta i en affärslokal och

40 — Direktiv 87/102 syftar även till att uppnå ett annat mål, nämligen "inrättandet av en gemensam marknad för konsumentkrediter" (femte övervägandet). I detta syfte skall direktivet avskaffa såväl snedvridningarna av konkurrensen mellan kreditgivare inom den gemensamma marknaden (andra övervägandet) samt hindren för den fria rörligheten för sådana varor och tjänster som konsumenter kan skaffa sig på kredit (fjärde övervägandet).

41 — Direktiv 87/102 syftar även till att införa vissa krav som skall gälla alla former av kredit (tionde övervägandet).

42 — Direktiv 90/88 och direktiv 98/7 ändrade direktiv 87/102 i syfte att införa en enhetlig beräkningsmetod för den effektiva årsräntan inom hela europeiska gemenskapen.

som innehåller en uppgift om kreditkostnaden — såsom räntesatsen — också skall ange den effektiva räntan.[43]

Dessutom föreskrivs i artikel 4 i direktivet att kreditavtal skall ingås skriftligt. Genom det skriftliga avtalet skall konsumenten informeras om storleken på och antalet, samt om frekvensen eller datum för, betalningar som konsumenten måste göra för att betala tillbaka krediten. I avtalet skall även anges en uppgift om kostnader som hänför sig till kredit som inte innefattades i beräkningen av den effektiva räntan men som måste betalas av konsumenten. Dessutom skall det skriftliga avtalet innehålla "kontraktets övriga grundläggande avtalsvillkor". Som exempel på sådana villkor anges i bilagan till direktivet bland annat kreditgränsen, villkoren för återbetalning av krediten, kontantpriset och det pris som skall betalas enligt avtalet, storleken av eventuell kontantinsats, antalet delbetalningar och deras storlek samt deras förfallodatum, kostnaden för eventuella erforderliga försäkringar av konsumenten för att garantera återbetalning av krediten, etcetera.

Sådana informationsskyldigheter återfinns vidare i artikel 6 i direktivet. I punkt 1 i denna bestämmelse anges att "en konsument som ingått ett avtal med ett kreditinstitut... om kredit i form av uttag på löpande kredit... [skall] vid tiden för avtalets ingående eller dessförinnan informeras om en eventuell kreditgräns, om den årliga räntan och de avgifter som utgår...". I punkt 2 föreskrivs att "[k]onsumenten dessutom under avtalsperioden [skall] underrättas om alla ändringar i den årliga räntan eller tillämpliga avgifter vid den tidpunkt då ändringen inträffar".

55. Alla dessa villkor avser att informera konsumenten om den exakta räckvidden av hans förpliktelser. De syftar särskilt till att ge denna kännedom om den exakta storleken av de belopp som han åtar sig att betala eller återbetala enligt kreditavtalet.

56. Av detta framgår att direktivet bland annat har som målsättning att ge konsumenten möjlighet att ingå och fullgöra ett kreditavtal med full kännedom om dess innehåll. Det avser således att skydda konsumenten mot vissa risker med konsumentkrediter, såsom till exempel att yrkesmässiga kreditgivare handlar otillbörligt, att ekonomiska förpliktelser ingås oövertänkt samt risken med att äga vad som kan benämnas "illusorisk köpkraft".

57. En teleologisk tolkning av direktivet bekräftar således att detta huvudsakligen syftar till att skydda kredittagaren.

43 — Det skall erinras om att i direktiv 87/102 definieras "effektiv ränta" som "konsumentens sammanlagda kreditkostnad, uttryckt i procent per år av den beviljade krediten och beräknad enligt artikel 1 a" (artikel 1.2 e).

58. Några intervenienter[44] har emellertid gjort gällande att direktiv 87/102 syftar till att ge ett ännu starkare skydd åt konsumenterna.

Dessa intervenienter har hävdat att det skydd som föreskrivs i direktivet skall omfatta även borgensmannen när denne privat, utanför ramen för en yrkesverksamhet eller ett yrkesområde, åtar sig en förpliktelse. Inom konsumentkreditområdet befinner sig borgensmannen i en "utsatt" ställning som är jämförbar med kredittagarens ställning. Borgensmannen är ofta närstående — en vän eller förälder — till låntagaren och åtar sig förpliktelsen i ett sammanhang som är präglat av ett känslomässigt tryck. Det framstår som än mer nödvändigt att skydda borgensmannen då denne åtar sig att svara för återbetalningen av krediten utan att denna förpliktelse ger upphov till en motprestation från långivaren eller huvudgäldenären.

59. Jag delar i stort de synpunkter som dessa intervenienter har framfört. Oaktat den omständigheten att direktiv 87/102 inte är avsett att tillämpas på borgen, verkar det emellertid som om den utvidgning som intervenienterna förordar inte är av sådan natur att den ger borgensmännen erforderligt skydd.

60. De risker som uppkommer beträffande borgen är nämligen av en annan natur än de risker som en konsumentkredit kännetecknas av. Riskerna uppkommer huvudsakligen till följd av huvudgäldenärens insolvens och okunnighet om borgensåtagandets funktion.

61. För att ett erforderligt skydd för borgensmän skall föreligga måste följaktligen dessa upplysas om annat än kreditvillkoren och kreditkostnaden. Såsom den tyska[45] och den finska[46] regeringen med rätta har påpekat, bör en sådan information särskilt innehålla uppgifter om kredittagarens solvens, om de bestämmelser som reglerar borgen (borgen i allmänhet, enkel borgen, proprieborgen, etcetera) och om de särskilda villkor som gäller när borgensmannen är tvungen att återbetala krediten. Om kredittagaren har tecknat en försäkring för att garantera återbetalningen av sin skuld, kan det även anses lämpligt att informera borgensmannen om de eventuella rättsmedel som står honom till buds gentemot försäkringsgivaren.

62. Ur denna synvinkel synes den informationsskyldighet som föreskrivs i direktiv 87/102 inte vara anpassad efter borgensmäns behov, vilka ingår en borgensförbindelse privat för att garantera att en konsumentkredit återbetalas.

44 — Se särskilt kommissionens yttrande (punkt 7), Andreas Sieperts yttrande (punkt III.6) och de argument som den franska regeringen utvecklade vid den muntliga förhandlingen.

45 — Punkterna 15 och 18 i respektive yttrande.

46 — Punkt 9 i respektive yttrande.

63. Flera av intervenienterna [47] har även gjort gällande att borgen har ett nära samband med kreditavtalet. De har erinrat om att domstolen i domen i målet Dietzinger har grundat sig på ett sådant samband för att komma till slutsatsen att borgen kan omfattas av direktiv 85/577.

Ur ekonomisk synvinkel beviljar kreditinstituten och finansföretagen ofta en kredit endast under förutsättning att kredittagaren är i stånd att garantera återbetalningen av skulden med hjälp av en verklig eller personlig säkerhet.

Domstolen konstaterade i domen i det ovannämnda målet följande: "Att bevilja en kredit utgör en tjänst, och att borgensförbindelsen [endast] förekommer som en sidoförpliktelse i förhållande till huvudavtalet." [48]

I juridisk bemärkelse utgör borgen en sidoförpliktelse i förhållande till huvudavtalet, i detta fall kreditavtalet. Borgenärens möjlighet att vända sig mot borgensmannen är således beroende av att det finns en huvudskuld som skall infrias och av omfattningen av denna skuld.

Domstolen fastställde att "[m]ed beaktande av det nära sambandet mellan kreditavtalet och den därtill knutna borgen samt omständigheten att en person som åtar sig att garantera återbetalning av en skuld kan vara solidariskt betalningsansvarig eller borgensman, kan det inte uteslutas att borgen inte omfattas av direktiv [85/577]". [49]

65. Jag är emellertid inte övertygad om, av de skäl om detta nära samband som domstolen har lagt till grund för slutsatsen, att borgen kan omfattas av direktiv 85/577.

64. Det stämmer att borgensförbindelsen har ett nära samband med kreditavtalet i två avseenden.

Motiveringen på denna punkt i domen i målet Dietzinger är för övrigt knapphändig. Den inskränker sig till att ange några kännetecken för borgen — det nära sambandet med kreditavtalet och att "den som garanterar att kreditavtalet fullgörs" kan vara solidariskt betalningsansvarig eller borgensman — för att därefter med automatik fastställa principen om att en borgensförbindelse kan omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 85/577.

47 — Se den spanska regeringens yttrande (punkt 8), den franska regeringens yttrande (punkt 4.2), kommissionens yttrande (punkt III.1) och Andreas Sieperts yttrande (punkt III.4).

48 — Punkt 18.

49 — Domen i målet Dietzinger, punkt 20.

Hänvisningen till det förhållandet att borgen är en sidoförpliktelse visar att uttrycket *accessorium sequitur principale* tillämpades på ett speciellt sätt i domen i målet Dietzinger. [50] Domstolen fastslog att i den mån som kreditavtalet omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 85/577 följer borgensförbindelsen huvudavtalet.

66. Jag anser dock att denna omständighet inte räcker för att i detta mål kunna rättfärdiga att borgen skall omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 87/102. [51] Det framgår nämligen tydligt av ordalydelsen av direktiv 87/102 samt av direktivets systematik och målsättningar att denna rättsakt inte är tillämplig på en borgensförbindelse som ingåtts för att garantera återbetalningen av en konsumentkredit.

67. Generaladvokaten Jacobs har i sitt förslag till avgörande i målet Dietzinger understrukit följande:

"Det är givetvis obestridligen så att direktiv [85/577] syftar till att skydda konsumenter. Av detta följer dock inte att alla konsumenter skyddas under alla omständigheter genom direktiv [85/577]: i likhet med andra direktiv, som syftar till konsumentskydd, är direktiv [85/577] endast tillämpligt på vissa transaktioner." [52]

68. I detta mål är direktiv 87/102 tillämpligt på kreditavtal. Jag anser dock inte att det är tillämpligt på borgensförbindelser.

69. Avslutningsvis vill jag — vilket generaladvokaten Jacobs har gjort i det ovannämnda förslaget till avgörande [53] — uppmärksamma den hänskjutande domstolen på den omständigheten att min slutsats inte är av sådan art att denna domstol fråntas möjligheten att tolka VerbrKrG annorlunda. Artikel 15 i direktiv 87/102 tillåter nämligen medlemsstaterna att behålla eller anta strängare bestämmelser till skydd för konsumenterna i överensstämmelse med deras förpliktelser enligt fördraget. Gemenskapsrätten hindrar således inte Landgericht Potsdam att fastställa att en borgensförbindelse *enligt tysk rätt* omfattas av tillämpningsområdet för *VerbrKrG*.

50 — Denna tolkning bekräftas av punkt 22 i domen i målet Dietzinger, i vilken domstolen fastslog att "[d]et följer emellertid av ordalydelsen i artikel 1 i direktiv [85/577], samt av förhållandet att borgen är en sidoförpliktelse, att den enda form av borgen som omfattas av direktiv [85/577] är en borgensförbindelse som avser ett avtal genom vilket en konsument vid hemförsäljning ingått avtal med en näringsidkare för att från denne erhålla varor eller tjänster".

51 — Vad gäller direktiv 85/577 se de argument som generaladvokaten Jacobs utvecklat i sitt förslag till avgörande i målet Dietzinger.

52 — Punkt 39.

53 — Punkt 43.

Förslag till avgörande

70. Mot bakgrund av ovannämnda överväganden föreslår jag att domstolen skall besluta följande:

Rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter skall tolkas så, att dess tillämpningsområde inte omfattar en borgensförbindelse som ingåtts av en fysisk person som uppträder med avsikter som kan anses ligga utanför hans näringsverksamhet eller yrkesområde i syfte att garantera återbetalningen av en kredit som beviljats av en långivare till en tredje man.